

DOMINIK FIALA

HVĚZDNÁ

STÍNY NAD
MALINOVÝM
VRCHEM

HLÍDKA

HVĚZDNÁ STÍNY NAD MALINOVÝM VRCHEM

HLÍDKA

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Dominik Fiala, 2024

Cover & illustrations © Tomáš Mařas, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5224-9 (pdf)

DOMINIK FIALA

HVĚZDNÁ

STÍNY NAD
MALINOVÝM
VRCHEM

HLÍDKA

OBSAH

PADAJÍCÍ HVĚZDA	5
OBYČEJNÝ MOUROVATÝ KOCOUR	19
MÍSTO JEDNÉ FOTKY PĚT	33
O LETÍCÍ HVĚZDĚ A ČERNOKNĚŽNĚM PÁNU	45
DŘÍV NEBÝVALA TAKOVÁ TMA	61
DO TOHO, CHROŠTÍ!	73
KAŽDÝ SUPERHRDINA POTŘEBUJE PADOUCHA	85
MALINOVÝ VRCH NENÍ ZASE TAK VELKÝ	101
PŘÍŠERA	113
ROZBŘESK SE VLEČE	129
POZNÁŠ KOUZLO, KDYŽ HO SPATŘÍŠ?	143
ROSTOU V NEBI SEDMIKRÁSKY?	155

PADAJÍCÍ HVĚZDA

Město už je dávno v posteli, ale obloha je snad ještě jasnější než za dne! Byla to ta nejzářivější hvězda na celém širém nebi. Zpočátku se zdála maličká a schovaná v dálce za mraky, ale s každým dalším dnem se blížila a s každou další nocí její jas sílil. Bylo chladno. Studený vítr jí zalézal pod kabát a na trávě se třpytila jinovatka, která vypadala jako zrcadlo noční oblohy poseté hvězdami. *Jestli se mi to nepovede dneska, tak už nikdy! Míří k lesu! Ještě kousek a...!*

Prásk! Lenka pořád sledovala to jasné světlo na nebi, ale tentokrát se jí objevily hvězdičky i před oříškovými očima. Žuchla na chodník a po ulici se rozkutálely nejrůznější věci, které měla doposud v tašce. Vůbec si ho nevšimla. Na to, jak byl veliký, se pohyboval velmi tiše.

„Ludvíku! Nemůžeš dávat pozor, kam šlapeš?!“
odfoukla si dlouhé, lehce vlnité kaštanové vlasy
z obličeje a založila si ruce na prsou.

„Já?“ divil se Ludvík a soukal se na nohy. „To ty
tady uháníš jako pominutá! A co se vůbec děje?
Proč ten povyk?“

„Děláš si legraci? Ty se nikdy nedíváš na nebe?“

„No... dívám, jasně že jo, ale když venčím Pana
Párka, občas si čtu komiksy. Á, tady je. Děkuju, Pa-
ne Párku!“

„Haf!“

Pan Párek byl dlouhý, černo-zrzavý jezevčík, kte-
rý právě páníčkovi pyšně podával v zubech posled-
ní výtisk *Kapitána Kolohnáta*. Ludvík si komiks
vzal, podrbl psa za ušima a pomohl dívce na nohy.

„Páni, ty tady máš ale věci...“

„Tak tam tak nestůj a pomoz mi, nebo mi zase
uteče!“

Ludvík si sice klekl a natáhl své veliké ruce, aby
posbíral pár nezbedných rýsovacích pomůcek,
ale teprve teď se poprvé pořádně podíval na nebe
a polkl. Ruce se mu zarazily a celý zůstal jako zko-
prnělý. Ulice byly prázdné a zdobené bílou a jasně
žlutou září.

„Co to je?“

„Představuji ti, Ludvíku, Hvězdu Lenky Sedmi-
kráskové! Teda... teda tak se bude jmenovat, až
budu slavná. A slavná budu, až ji konečně vyfotím

zblízka tak, jak se to ještě nikomu nepovedlo. Víš ty vůbec, kolik takových fotek padajících hvězd existuje? Ne? Tak já ti to povím. Vůbec žádná!“

„Vědí tvoji rodiče, že jsi venku?“

„Velcí vědci se nezabývají takovými věcmi, jako je večerka,“ zamračila se a zírala na nebe. Záře se zastavila nad lesem. Hvězda ještě před chvílí připomínala ohnivou kouli. Teď ale začínala noc zase tmavnout. Lenka popadla foťák a zbytek věcí nechala na ulici. „Není čas!“

„Hej! Počkej chvílku...“

„Není čas!“

Utíkala k lesu za městem, a když zmizela za prvními stromy, byla dočista sama.

Prodírala se křovinami a travami a bláto jí klouzalo pod botami. Kolena měla špinavá a vlhká a drsná kůra stromů, kterých se chytala, jí škrábala dlaně. *Nikdy by mě nenapadlo, jaká bude takhle pozdě v lese vlastně tma. Asi jsem přes všechno to světlo na obloze zapomněla, že je noc a i dospěláci spí. Ne, to nevadí, pomyslela si, tohle je důležité. Důležitější než voňavá postel a měkká deka – tady se píšou dějiny a žádný velký vědec nezůstal nikdy radši s hlavou na polštáři!*

Jak ale Lenka postupovala lesem, odvaha ji začínala opouštět. Stíny stromů se plazily všude kolem

a zdálo se, že tancují. *Tohle je stará cesta, už dlouho se nepoužívá. Zajímalo by mě, jestli někam vede...*

Vzhledla ke korunám stromů. *No... i nepoužívané cesty se občas musí probudit, nemám pravdu?* Pokračovala a na tančící stíny se ani nepodívala. Měla oči jen pro to tajemné světlo z nebes.

Když se stromy rozevřely, objevila se před ní mýtiny. Stál tady starý most, pod kterým protékal v křivých cestách potok. Zemi pokrývaly hory popadaného oranžového listí, které sem nafoukal vítr. Nad potokem stála stará vrba. Normálně by si jí Lenka asi ve tmě nevšimla, přestože byla doopravdy veliká, ale dnes to bylo jiné. Dnes vrba vypadala, jako kdyby nesla na svých pokroucených větvích samotné slunce. Bylo tu tolik světla, že musela přivřít oči, a stejně jen tak tak viděla. Nevšimla si ani, že už tu není sama.

„Á!“ vyjekla a trhla sebou. Její společník zasyčel a taky nadskočil. Byl to dlouhý, štíhlý mourovatý kocour s jasnými, zelenými očima. Poodskočil a držel si od ní odstup, ale přesto – když se ujistil, že Lenka není nebezpečný dravec ani lovec koček – se s naježenou srstí i on zajímal o to jasné světlo ve větvích. „Vidíte to taky, pane kocoure? To je, co? Ale ať vás ani nenapadne, že byste si tu hvězdu pojmenoval sám! *Kočičí hvězda* zní... zní vlastně dost dobře, ale vůbec! Když vy jste si spokojeně lovil myši, *já* byla vzhůru a pozorovala oblohu dalekohledem!

Ale... ale stejně jsem ráda, že jste tu. Myslela jsem si, že si tu hvězdu jenom vyfotím a fotku potom pošlu do astronomického časopisu, nenapadlo mě ale, že ji doopravdy *najdu*... tohle by mi Ludvík ani nikdy jiný ze školy nikdy neuvěřil. Ještě že mám *tohle*," tiskla si starý foťák k hrudi. Plížila se ke stromu. Kocour ji pomalu, obezřetně následoval.

Dobře, chce to fotku pořádně zblízka. Takovou, jakou svět ještě neviděl! V jejích představách to bylo snadné – jen *cvak* a alou domů. Jenže přes mohutnou záři nedokázala udržet oči otevřené. Potom ji to napadlo. Podívala se přes hledí foťáku a to světlo trochu ztlumilo. Sledovala hvězdu zachycenou ve větvích a jen tak tak dýchala. *Ještě kousek, malý kousíček a bude to...* Když upírala zrak do hledáčku, nevšimla si toho, ale byla už skoro pod vrbou. *Cvak! Cvak! A ještě! Cvak!* Konečně měla svou fotku. Byla přímo pod větvemi. Neodolala a rozesmála se. Ohlédla se na kocoura a hrdě si odfrkla. „Tak, pane kočičí. Doufám, že si tenhle den zapamatujete jako den, kdy se zrodila hvězda. *Chápete?*“ mrkla na něj a podívala se skrz foťák ještě jednou. Teprve teď si všimla stínů, které kolem mýtiny divoce tancovaly. Vyjekla leknutím a foťák jí vypadl z prstů. Ozvalo se prasknutí. Díky němu si v posledním okamžiku skrz hledáček všimla pokroucených větví, které hvězdu držely vysoko nad zemí. Praskly. V následujícím okamžiku hvězda spadla na zem. Zazněla rána.

Zvuk jako když se tříští sklo. Světlo zhaslo. A Lenka se propadla do temného snění.

„Tomu... tomu teda říkám *padající hvězda*. Nepřipadá mi to moc vtipné,“ procedila Lenka skrz zuby a nechtěla sama sobě přiznat, že jí to vlastně vtipné připadalo. Chvilí trvalo, než si její oči přivykly tmě a Lence se vrátil zrak. A když se tak stalo, srdce jí vynechalo úder. Nikdo tu – kromě ní a kocoura – neměl být. Přesto tu sami nebyli. Na okraji mýtiny stála záhadná postava v dlouhé kápi. Zdála se vysoká i malá zároveň. Chyběla jí tvář. A z temnoty jejím směrem žhnul pár temně rudých očí. Chtěla křičet, ale z hrdla jí nevyšel žádný zvuk. Měla husí kůži, svět se jí točil a málem znovu omdlela. Stalo se to strašlivě rychle. Najednou už na okraji mýtiny nikdo nestál. Jako kdyby nechtěl být viděn. Jako kdyby ho prudké světlo zranilo. *Ten pohled... já ten pohled ale pořád cítím, i když tady už není...*

Objala si ramena. Byla zima. Vedle ní praskla větvička. Nadskočila, vystřelila na nohy a vyjekla. Mourovatý kocour se zvedal ze země a prohlížel si ji svýma zelenýma očima. „Vy jste mě ale polekal, pane kočičí! Copak to se dělá?! Viděl... viděl jste to taky, vidíte? Řeknu vám, tohle je vážně dlouhá a náročná noc.“

„Většina nocí taková je, ale vy, lidi, o tom nevíte. Chrníte,“ odpověděl kocour, posadil se a díval se na ni jakoby nic.

Nějakou chvíli trvalo, než jí to došlo. Bylo to poprvé za celou noc, co doopravdy křičela. Kocour se naježil, nadskočil a zasyčel.

„Ty mluvíš!“

„A ty řveš! Přestaň!“

„Ty přestaň!“

„Hele, asi jsme nezačali zrovna dobře, i když teda nevím, co jsem udělal...“

„Mluvíš! Zvířata nemluví!“

„To myslíš vážně? Mluvíme v jednom kuse, je *váš* problém, že nám nerozumíte.“

„Ale... ale já ti rozumím...“

„Nepovídej, květinko. To mi došlo, věř mi.“

„Jak... jak to?“

„Jsem z toho stejně vykulenej jako ty. Tak dobrý? Nebudeš už křičet?“

„To nevím,“ procedila skrz zuby a polkla, „ale zkusím to. Nechceš mě sníst nebo tak, že ne?“

„Ne... ne víc než jakákoli jiná kočka.“

„To není zrovna odpověď, kterou...“

„Žertuju. Klídek. A jo, k té tvý otázce... taky jsem to viděl.“

„Divný dospělák, co?“

„Nemyslím, že to byl dospělák. Vím, jak jste vy lidi cejtít. Tenhle... tenhle byl cejtít úplně jinak.“

Nevěděla, co říct. Bylo ticho. Natáhla se pro foťák. Sykla.

„Ach ne. Rozbil se při pádu. Myslíš, že se mi ta fotka aspoň povedla?“

„Co je to *fotka*?“

„To je jedno. Je... je mi zima, jsem strašně unavená a taky mám z tohohle místa divný pocit. Chtěla bych jít domů, ale nepamatuju si, kudy jsem přišla...“

„Pojď, ukážu ti směr. Vy lidi a ten váš orientační smysl... drž se za mnou.“

Opustili mýtinu a octli se v lese. Netrvalo dlouho a vrátili se zpátky na cestu. Kocour se zastavil, posadil se, ohlédl se na ni a přikývl. „Je to pořád rovně dolů z kopce.“

„Děkuju. Jak to, že to tady tak znáš?“

Kocour se protáhl a zamířil k papírové krabici pod stromem. Někdo ji tu musel pohodit kdoví jak dávno. Byla rozmáčená, pomačkaná a placatá. Kocour se skrčil, vlezl do ní, otočil se a stočil se na zem do klubíčka.

„Bydlím tady,“ zvedl k Lence hlavu a začal si olizovat tlapy.

Lenka se zarazila, až jí foťák málem znovu vypadl z prstů. Nebylo už jen chladno, byla doopravdy zima, vlhko a foukal studený vítr.

„Ty jsi tady úplně sám?“

„Není... není to zlý, bydlel jsem i na horších místech. Trochu sem fouká a... no, taky to není nic

moc, když prší, ale je to tu... je to tu fajn. Lidi často něco vyhodí. Kočkám, jako jsem já, to potom sem tam udělá radost.“

„Musí ti tu být strašná zima...“

„No...“

„Já myslela, že jsi jenom na procházce.“

„Kolik koček jsi potkala, děvče?“

„Vlastně moc ne, když se tak ptáš.“

„Povídáme si, víš? Třeba s těma, který se ztratily. Některý holt maj to štěstí a maj domov, ať už jenom na chvíli, nebo napořád. Skutečnej domov. Měkoučkej pelíšek někde v teple, bezva jídlo několikrát denně, hračky, čerstvou vodu a tak vůbec... někdo je třeba i, co já vím... pomazlí, víš? Ale spousta z nás žije takhle. Prostě jak se dá. Já nic jinýho neznám.“

„To je strašně smutné.“

„No... když si nic jinýho na vlastní kůži nezkusíš, tak to nemůžeš posoudit, ne? *Smutný* je pro mě jenom slovo. Když se jeden dívá skrz okno do cizích domů, není mu teplo a ani nemá plný břicho. Musí zase jít dál. Po svém, víš? Postarat se o sebe. Už běž. Jsem už taky unavenej,“ protáhl se a schoulil se do klubíčka.

Ohlédla se do temnoty lesa. V dálce mezi stromy se v měsíčním světle třpytily střechy domů.

„Ne.“

„Jak to myslíš, *ne*?“

„Jak si to vůbec představujete, pane kočičí, nechat mě, křehkou a zranitelnou dívku, jít samotnou v noci temným a strašidelným lesem?“

„No, já...“

„Měla jsem o vás, kočičím plemeni, lepší mínění, to vám tedy povím.“

„Eh...“

„Domnívám se,“ udělala několik pomalých kroků směrem ke krabici, „že abyste napravil své nehorázné hulvátství, pane kočičí, měl byste mě doprovodit až do města.“

„Kvůli svému nehoráznému hulvátství se teď nemůžu v klidu prospat?“

„Přesně tak. Ale abyste věděl, že ne všichni lidé po nocích jenom chrní, ukážu vám, že někteří dělají i jiné věci.“

„A to třeba jaký?“

„Třeba dávají do mističek maso, vodu a tak vůbec. Baví je to. Líp se jim pak usíná,“ pousmála se. Kocour zpozorněl. Potom si olízl čumáček.

„To po nocích dělávají?“

„Někteří ano. Když nemůžou spát.“

„A... a ty, konkrétně, třeba? Nemůžu si nevšimnout, že nespíš, tak...“

„Když vylezete z té krabice, kočičí pane, tak uvidíte.“

OBYČEJNÝ
MOUROVATÝ KOCOUR

„Takže ty jsi nikdy neměl domov? Rodinu, která by se o tebe starala?“

„Lidskou rodinu?“ ptal se kocour. Lenka přikývla.

„Ne, teda... teda aspoň v tomhle životě ne.“

„Jak to myslíš?“

„Nikdy jsi neslyšela o tom, že kočky maj devět životů?“

„Ale jistěže slyšela. Jen jsem si myslela, že se to spíš tak jenom říká.“

„Ne že bych o nich někdy nějak přemejšlel, ale co jsme se v té tmě probrali, tak myslím, že si trochu vzpomínám. Je to strašně zvláštní, jako v mlze, víš? Kocour si hledí svého, najednou *bác!* Světlo a omdlí. A potom tohle. Je to k zbláznění. Jako kdybych si

vzpomínal na věci, který jsem nezažil. Doufám, že se mi to časem v hlavě nějak učeše.“

Cesta vedla z lesa přímo do města a pak až na hlavní ulici. Vlastně nemuseli jedinkrát zahrnout. Lenka bydlela se svými rodiči na opačné straně města v domku sousedícím s loukou. Minuli oprýskanou ceduli.

**VÍTÁ VÁS MALINOVÝ VRCH!
DOMOV MALINOVÉ BÁBOVKY
A BOJOVNÉHO CHROŠTÍ!**

„Dřív sis na ně takhle nevzpomínal?“

„Dřív jsem ani s žádným člověkem nemluvil jako teď s tebou. A dřív jsem ani neviděl tu divnou postavu na okraji mýtiny.“

„Chápu,“ polkla, „nemluv o tom, prosím tebe.“

Kocour vyskočil na plot a pokračovali dál, elegantně kladl jednu packu před druhou a kráčel po něm tak přirozeně jako Lenka po chodníku. „Co jsi tam vůbec dělal?“

„Co je to za otázku? To, co ty. Byl jsem zvědavěj. V noci má bejt tma, ale najednou bylo všude světlo. Probudilo mě. Ty víš, co byla ta věc?“

„No jistě, a brzy to, doufám, bude vědět celý svět!“ pohládila foťák. „Teda doufám. Byla to Hvězda Lenky Sedmikráskové.“

„Trochu divný jméno.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stíny nad Malinovým vrchem:
Hvězdná hlídka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.